

Papež Frančišek

**Poslanica za 1. svetovni dan
starih staršev in ostarelih**

**JAZ SEM S TEBOJ
VSE DNI**

***IO SONO CON TE
TUTTI I GIORNI***

CERKVENI DOKUMENTI – NOVA SERIJA 37

Papež Frančišek
POSLANICA
za 1. svetovni dan starih staršev in ostarelih
JAZ SEM S TEBOJ VSE DNI
IO SONO CON TE TUTTI I GIORNI

Papež Frančišek

POSLANICA
za 1. svetovni dan starih staršev
in ostarelih

JAZ SEM S TEBOJ VSE DNI
IO SONO CON TE TUTTI I GIORNI

ZALOŽBA
DRUŽINA

Ljubljana
2021

CERKVENI DOKUMENTI - NOVA SERIJA 37

Papež Frančišek

POSLANICA za 1. svetovni dan starih staršev in ostarelih
JAZ SEM S TEBOJ VSE DNI

Izvirnik

Messaggio del santo padre Francesco
in occasione della Prima giornata mondiale
dei noni e degli anزيون
IO SONO CON TE TUTTI I GIORNI

© Libreria Editrice Vaticana (2021)

© Družina d. o. o Ljubljana (2021)

Glavni urednik in redaktor Rafko Valenčič
Prevod Stane Zore
Spremna beseda Andrej Glavan, Rafko Valenčič
Lektorica Marija Bratina
Odgovarja Tone Rode
Tisk Tiskano v Sloveniji
Naklada: 900 izvodov
Cena: 1,59 EUR
Ljubljana 2021

Več informacij o knjigah založbe Družina dobite na
www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

272-732.2-284
272-48-053.9

FRANCISCUS, papež

Jaz sem s teboj vse dni = Io sono con te tutti i giorni :
poslanica za 1. svetovni dan starih staršev in ostarelih /
papež Frančišek ; [prevod Stanislav Zore ; spremna beseda
Andrej Glavan, Rafko Valenčič]. - Ljubljana : Družina, 2021. -
(Cerkveni dokumenti. Nova serija ; 37)

Prevod dela: Io sono con te tutti i giorni
ISBN 978-961-04-0846-8
COBISS.SI-ID 78208515

Papež FRANČIŠEK
POSLANICA
za 1. svetovni dan starih staršev
in ostarelih

JAZ SEM S TEBOJ VSE DNI

Dragi dedki, drage babice!

»Jaz sem s teboj vse dni« (prim. *Mt 28,20*) je obljuba, ki jo je Gospod dal učencem, preden se je dvignil v nebo in ki jo danes ponavlja tudi tebi, dragi dedek, draga babica. »Jaz sem s teboj vse dni« so tudi besede, ki ti jih kot rimski škof in kot prileten želim nameniti ob tem prvem *Svetovnem dnevu starih staršev in ostarelih*: celotna Cerkev ti je blizu – povejmo bolje, nam je blizu – : skrbi zate, te ima rada in te noče pustiti samega!

Dobro vem, da to sporočilo prihaja k tebi v težkem času: pandemija je bila nepričakovana in besna nevihta, trda preizkušnja, ki je prizadela življenje vseh, ki pa je nam, ostarelim namenila posebno obravnavo, tršo obravnavo. Mnogi med nami so zboleli in veliko jih je odšlo, ali pa so

videli, kako je ugasnilo življenje njihovih zakoncev, njihovih dragih; preveč jih je bilo predolgo prisiljenih v samoto, osamljenih.

Gospod pozna vsako naše trpljenje tega časa. Blizu je tistim, ki doživljajo boleče izkustvo zavrnjenosti; do naše osamljenosti – ki jo je pandemija naredila še hujšo – ni ravnodušen. Izročilo pripoveduje, da je bil tudi sv. Joahim, Jezusov dedek, izključen iz svoje skupnosti, ker ni imel otrok; njegovo življenje – kakor življenje njegove žene Ane – so imeli za nekoristno. Gospod pa mu je poslal angela, da ga je potolažil. Ko je žalosten ostal zunaj mestnih vrat, se mu je prikazal Gospodov odposlanec, da bi mu rekel: »Joahim, Joahim!« Gospod je uslišal tvojo vztrajno molitev.«[1] Zdi se, da Giotto na eni svojih slovitih fresk[2] prizor postavlja v noč, v eno tistih številnih noči brez spanja, ki so polne spominov, skrbi in želja, ki smo jih mnogi od nas vajeni.

A tudi takrat, ko se vse zdi temno, kot v teh mesecih pandemije, Gospod že naprej pošilja *anžele*, da nas tolažijo v naši osamljenosti in nam ponavljajo: »Jaz sem s teboj vse dni.« To govori tebi, to govori meni, to govori vsem. To je smisel tega dneva, za katerega sem želel, da bi se prvič obhajal ravno letos, po dolgi osami in še vedno počasnem okrevanju družbenega življenja: da bi vsak dedek in vsaka babica, vsak starejši človek – posebno tisti med nami, ki so bolj sami – dobil obisk *angela*!

Včasih bodo imeli obraze naših vnukov, drugič naših domačih, naših starih prijateljev ali tistih, ki smo jih spoznali prav v tem težkem času. V tem obdobju smo se naučili razumeti, kako pomembni so za vsakega izmed nas objemi in obiski, in kako me žalosti, ker ponekod to še vedno ni mogoče!

Bog pa nam pošilja svoje glasnike tudi po Božji besedi, za katero skrbi, da je v življenju nikoli ne pogrešamo. Vsak dan beremo neki evangeljski odlomek, molimo s psalmi, beremo preroke! Gospodova zvestoba nas bo ganila. Svelto pismo nam bo pomagalo tudi razumeti tisto, kar Gospod danes zahteva od našega življenja. On namreč pošilja delavce v svoj vinograd ob vsaki uri dneva (prim. *Mt*, 20,1-16), v vsakem življenjskem obdobju. Sam lahko pričam, da sem klic, da bi postal rimski škof, dobil, ko sem tako rekoč dosegel starost za upokojitev in sem si že predstavljal, da ne bom mogel več narediti veliko novega. Gospod nam je vedno blizu, vedno, z novimi povabili, z novimi besedami, s svojo tolažbo, vendar nam je vedno blizu. Vi veste, da je Gospod večni in ne gre nikoli v pokoj, nikdar.

V Matejevem evangeliju Jezus reče apostolom: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal« (28,19-20). Te besede so namenjene tudi nam danes in nam pomagajo bolje razumeti, da je naša poklicanost varovati korenine, posredovati vero mladim in poskrbeti za majhne. Dobro poslušajte: kaj je naša poklicanost danes, pri naših letih? Varovati korenine, posredovati vero mladim in poskrbeti za majhne. Ne pozabite tega.

Ni pomembno, koliko si star, če še delaš ali ne, če si ostal sam ali imaš družino, če si babica ali dedek postal že mlad ali bolj v letih, če si še vedno samostojen ali potrebuješ pomoč, saj ne obstaja starost za upokojitev od naloge oznanjevanja evangelija, od naloge posredovanja izroči-

la vnukom. Podati se moramo na pot in predvsem izstopiti iz sebe, da bi začeli nekaj novega.

Tudi zate torej obstaja prenovljena poklicanost v ključnem trenutku zgodovine. Vprašal(a) se boš: kako je to mogoče? Moje moči se iztekajo in ne verjamem, da bi lahko kaj prida storil(a). Kako se lahko začnem obnašati drugače, ko pa je navada postala pravilo mojega življenja? Kako se lahko posvetim najbolj ubogim, ko imam že toliko skrbi za svojo družino? Kako lahko razširim pogled, če mi ne dovolijo niti oditi iz prebivališča, v katerem živim? Ali moja osamljenost ni pretežka skala? Jezus sam je slišal takšno vprašanje od Nikodema, ki ga je vprašal: »Kako se more človek roditi, če je star« (*Jn 3,4*). To se lahko zgodi, odgovori Gospod, če odpremo svoje srce delovanju Svetega Duha, ki veje, kjer hoče. Sveti Duh gre v svobodi, ki jo ima, povsod in dela, kar hoče.

Kot sem večkrat ponovil, iz krize, v kateri je svet, ne bomo izšli enaki: izšli bomo boljši ali slabši. In »Bog daj, [...] da ne bi to bil še eden v vrsti hudih zgodovinskih dogodkov, iz katerega se nismo bili sposobni ničesar naučiti. Da ne bi pozabili starih, ki so umrli zaradi pomanjkanja respiratorjev [...] Da tako velika bolečina ne bi bila zaman; da bi se predali drugačnemu življenju in bi enkrat za vselej odkrili, da imamo vsi potrebe in smo dolžniki drug drugega, da bi se prerodili vsi obrazi človeštva« (*Okrožnica Vsi smo bratje*, 35). Nihče se ne reši sam. Dolžniki drug drugega. Vsi smo bratje.

V tej perspektivi bi ti rad povedal, da si potreben, da bi v bratstvu in družbenem prijateljstvu gradili jutrišnji svet: svet, v katerem bomo

živali – mi s svojimi otroki in vnuki – ko se bo nevihta umirila. Vsi »moramo biti dejaven del rehabilitacije in podpore ranjeni družbi« (*prav tam*, 77). Med različnimi oporniki, ki morajo podpreti to novo gradnjo, so trije, ki jih bolje od drugih znaš postaviti ti. Trije oporniki so: *sanje*, *spomin* in *molitev*. Gospodova bližina bo tudi najbolj krhkim med nami dala novo moč, da se podajo na novo pot po poteh sanj, spomina in molitve.

Prerok Joel je nekoč izrekel tole obljubo: »Vaši starčki bodo sanjali sanje, vaši mladeniči bodo gledali videnja« (Joel 3,1). Prihodnost sveta je v tej zavezi med mladimi in starejšimi. Kdo, če ne mladi, lahko sprejme sanje starejših in jih ponese naprej? Vendar je za to treba še naprej sanjati: v naših sanjah o pravičnosti, miru, solidarnosti se skriva možnost, da bodo naši mladi imeli nova videnja in bomo lahko skupaj zgradili prihodnost. Potrebno je, da tudi ti pričaš, da lahko prenovljeni izidemo iz doživetja preizkušnje. Prepričan sem, da ne bo edina, saj si jih v svojem življenju imel že veliko in ti je uspelo priti iz njih. Iz tistega doživetja se nauči, da boš tudi sedaj prišel iz preizkušnje.

Sanje so zaradi tega prepletene s *spominom*. Mislim na to, kako dragocen je boleči spomin na vojno in koliko se lahko novi rodovi iz njega naučijo o vrednosti miru. In to moraš posredovati ti, ki si doživel bolečino vojne. Spominjanje je resnično poslanstvo vsakega starejšega človeka: spominjanje in prinašanje spomina drugim. Edith Bruck, ki je preživela dramo šoaha (preganjanja in uničenje Judov), je dejala, da »je celo razsvetliti eno samo vest vredno truda in bolečine, da se ohrani spomin na tisto, kar je

bilo – in nadaljuje – Spominjati se zame pomeni živeti.«[3] Mislím tudi na svoje stare starše in na tiste med vami, ki ste morali emigrirati in veste, kako težko je zapustiti svoj dom, kot mnogi to počnejo še danes v iskanju prihodnosti. Morda imamo nekatere izmed njih ob sebi in skrbijo za nas. Ta spomin lahko pomaga graditi bolj človeški, bolj sprejemajoč svet. Brez spomina pa ni mogoče graditi; brez temeljev ne boste nikoli zgradili hiše. Nikoli. Temelj življenja pa je spomin.

Končno *molitev*. Kot je nekoč dejal moj predhodnik papež Benedikt, svetniški starček, ki še naprej moli in dela za Cerkev: »Molitev starejših lahko zavaruje svet, in mu morda pomaga bolj učinkovito kot trud mnogih«.[4] To je dejal skoraj na koncu svojega papeževanja, leta 2012. Lepo je. Tvoja molitev je zelo dragocen vir: to so pljuča, ki se jim Cerkev in svet ne moreta odpovedati (prim. Apostolska spodbuda *Veselje evangelija*, 262). Zlasti v tem času, ki je za človeštvo tako težak, ko vsi v istem čolnu prečkamo viharo morje pandemije, tvoja prošnja za svet in za Cerkev ni zaman, ampak vsem kaže mirno zaupanje v pristanek.

Draga babica, dragi dedek, ob zaključku tega sporočila bi tudi tebi rad pokazal zgled blaženega – in kmalu svetega – Karla de Foucaulda. Živel je kot puščavnik v Alžiriji in je v tem obrobnem okolju izražal »željo, da bi bil brat vsakemu človeškemu bitju« (Papež Frančišek, Okrožnica *Vsi smo bratje*, 287). Njegovo življenje nam kaže, kako je mogoče tudi v samoti svoje puščave prositi za uboge vsega sveta in v resnici postati univerzalni brat in univerzalna sestra.

Gospoda prosim, da bi tudi vsakdo izmed nas po njegovem zgledu razširil svoje srce in ga naredil občutljivo za trpljenje najmanjših in sposobno za prošnjo zanje. Naj se vsak izmed nas nauči ponavljati vsem, zlasti pa najmlajšim, besede tolažbe, ki smo jih danes slišali kot namenjene nam: »Jaz sem s teboj vse dni.« Naprej in pogum! Naj vas Gospod blagoslovi.

*Rim, sv. Janez v Lateranu, 31. maj,
praznik Marijinega obiskanja*

Franciscus

- [1] Prizor opisuje Jakobov protoevangelij.
- [2] Gre za podobo, ki je bila izbrana za logotip Svetovnega dneva starih staršev in ostarelih.
- [3] Spomin je življenje, zapisano je dihanje. *L'Osservatore Romano*, 26. januar 2021.
- [4] Obisk družinske hiše za ostarele "Naj živijo ostareli", 2. november 2012.

MOLITEV
papeža Frančiška

za prvi svetovni dan starih staršev
in ostarelih

Zahvaljujem se ti, Gospod,
za tolažbo Tvoje navzočnosti.

Tudi v osamljenosti
si moje upanje, moje zaupanje.
Vse od mladosti si ti moja skala
in moja trdnjava.

PISMO

škofa Andreja Glavana

ob svetovnem dnevu starih staršev
in starejših

»Jaz sem s teboj vse dni«

S to Jezusovo obljubo učencem papež Frančišek začelja posebno pismo za vesoljno Cerkev, zlasti za vse dedke in babice za prvi svetovni dan starih staršev in ostarelih, ki ga bomo odslej obhajali vsako leto na četrto nedeljo v juliju, v bližini praznika sv. Joahima in Ane.

Papež Frančišek že od začetka pontifikata pogosto poudarja pomen in poslanstvo in nena-domestljivo vlogo dedkov in babic v družbi in družini. Na starost gleda kot na milost in poklicanost. Oni so bogati zaklad modrosti in spomin preteklosti, ki zagotavlja prihodnost. Kvaliteta neke družbe se kaže v odnosu do starejših. Že pred leti je med splošno avdienco, 4. marca 2015, dejal: *»Starostniki so zapuščeni in to ne samo v materialni stabilnosti, zapuščeni so v egoistični nezmožnosti, da bi sprejeli njihove meje.«*

V apostolski spodbudi *Radost ljubezni (Amoris laetitia)* pa je vprašanju ostarelih posvetil celo poglavje, kjer iz lastne izkušnje zapiše, da

so ravno dedki in babice tisti, ki prenašajo pomembne življenjske vrednote na svoje vnuke. Mnogi prav starim staršem dolgujejo začetke svojega krščanskega življenja. Na Trgu sv. Petra pa je 28. septembra leta 2014 na srečanju z dedki in bobicami povabil: *»Mi kristjani smo skupaj z vsemi ljudmi dobre volje poklicani potrpežljivo ustvarjati drugačno, bolj sprejemajočo, človeško, bolj vključujočo družbo, ki ne bo imela razloga za izključitev tistih, ki so slabotni na telesu ali umu, ampak bo uskladila svoj 'korak' ravno s takšno osebo. Kot kristjani in kot državljani smo poklicani z domišljijo in modrostjo zamisliti si takšne poti, ki se bodo soočale s tem izzivom. Narod, ki ne skrbi za stare starše in z njimi ne ravna lepo, je narod ki nima prihodnosti. Zakaj nima prihodnosti? Zato, ker izgublja spomin in si tako ruje lastne korenine. Toda pozor: vi ste odgovorni, da v sebi ohranjate te korenine žive z molitvijo, branjem evangelija, deli usmiljenja. Tako bomo ostali živa drevesa, ki tudi v starosti prinašajo sad.«*

Ostareli so bili stalno navzoči v mislih in molitvah papeža Frančiška. Verjetno ga je izkušnja, ko so med pandemijo mnogi umirali izolirani, zapuščeni, osamljeni spodbudila za ustanovitev svetovnega dneva starih staršev in starejših. Lani je kmalu na začetku najhujše epidemije pretresljivo povabil predvsem k molitvi: *»Molimo danes za ostarele, predvsem za tiste, ki so izolirani ali tiste v domovih za starejše. Strah jih je, strah, da bi umrli sami. To pandemijo čutijo kot nekaj agresivnega do njih. Oni so naše korenine, naša zgodovina. Dali so nam vero, tradicijo, čut pripadnosti domovini.«*

Papež Frančišek ne neha poudarjati, da so ostareli molivci, ki jih potrebujemo. Starost nam je dana prav za to nalogo. Pri tem navaja primer papeža Benedikta XVI, njegovega predhodnika, ki ga imenuje svetniškega starčka, ki moli in dela za Cerkev, in ga citira, kar je dejal že skoraj na koncu svojega papeževanja *»Molitev starejših lahko zavaruje svet in mu morda pomaga bolj učinkovito, kot trud mnogih.«* Molitev ostarelega je zelo dragocen vir. Po Frančiškovem prepričanju so *»pljuča, ki se jim Cerkev in svet ne moreta odpovedati«* (Okrožnica *Veselje evangelija* 222). To velja zlasti za čas, ki je za človeštvo tako težak, ko vsi v istem čolnu prečkamo viharo morje pandemije. Vsak naj bo prepričan, da njegova molitev kaže mirno upanje na pristanek.

Dragocena pa ni samo molitev, papež pravi v pismu *»Jaz sem s teboj vse dni«*, da ne obstaja starost za upokojitev za oznanjevanje evangelija. Da bi prepričal tudi tiste, ki menijo, da so se jim moči že iztekale, pove svojo izkušnjo: *»Gospod pošilja delavcev v svoj vinograd ob vsaki uri in dnevu (Mt 20, 1-16). Sam lahko pričam, da sem klic, da bi postal rimski škof dobil, ko sem tako rekoč dosegel starost za upokojitev in sem si predstavljal, da ne bom mogel več narediti veliko dobrega. Gospod nam je vedno blizu, vedno, z novimi vabili, z novimi besedami, s svojo tolažbo, vendar nam je vedno blizu ...«*

Svoje pismo papež sklene naj se vsak izmed nas nauči ponavljati, zlasti pa najmlajšim besede tolažbe: *»Jaz sem s teboj vse dni.' Naprej in pogum! Naj vas Gospod blagoslovi.«*

*msgr. Andrej Glavan
upokojeni novomeški škof*

PRILOŽNOSTI IN SPODBUDE

Poslanica papeža Frančiška starim staršem in starejšim, dedkom in babicam, je sicer skromna po obsegu, vendar bogata po svojem sporočilu. Ni mogoče prezreti, da so papežu narekovale besede trenutne razmere, v katerih človeštvo živi že dve leti. To je pojav covida-19, ki je posegel v vse pore človeškega bivanja, predvsem na medosebne odnose. Prvi razlog je torej najprej zgodovinski: odgovor in odmev na to, kar se dogaja pred našimi očmi kot zgodovinskimi pričevalci. Vendar imajo besede neko trajno vrednost, ki v vsakem času in razmerah ovrednoti naše zemeljsko bivanje. Nato družbeni razlog, kakšne posledice je ali bo ta pojav zapisal v zavest človeštva, njegovo spoznanje in človeške odnose. Če tega ne bi bilo, tudi poslanice ne bi bilo. Covid bo prej ali slej premagan, sporočilo poslanice pa bo ostalo. Še več: utrdilo bo svoje korenine in razširilo svoje vejevje ter pokazalo nove vsebine. Gre torej za antropološke prvine poslanice, ki so globlje kot le priložnostni odgovor na zgodovinska ali družbena dogajanja; zapisane so v človeško naravo, ki jo postopoma spoznavamo in zavestno vključujemo v naše bivanje. Žal, pogosto nanje pozabljamo, zato so posledice večje in usodnejše.

1. Nova spoznanja in novi koraki

Na številnih področjih smo ob tehničnem in znanstvenem razvoju naredili velike korake, na področju počlovečenja in humanosti, kar edino zagotavlja prihodnost človeštva, pa smo zatajili. Koncil nas upravičeno opozarja, da je »v nevarnosti prihodnost sveta, če se ne bodo prebudili modri ljudje« (CS 15,3). K rasti skupne modrosti lahko prispevamo vsi, vsak po svojih močeh, življenjskih spoznanjih in možnostih. Le prebuditi in prepoznati je treba duha, ki, kakor pravijo modri ljudje, išče resnico, dobroto in lepoto (*veritas, bonum et pulchrum*).

Poslanica je sicer namenjena starim staršem in starejšim, toda njeno sporočilo velja vsem rodovom. Človeško bivanje je nenehno prehajanje iz predhodnega v novo spoznanje, je kontinuiteta, ki zahteva, da jo zavestno spoznavamo in živimo, sicer se življenje spremeni v nepovezane predalčke, ki prej poudarjajo fragmentarnost kot pa povezanost življenja na vseh njegovih ravneh. Takšna dihotomija ustvarja in pogloblja shizofrenijo bivanja, namesto da bi izražala enovitost življenja na osebni, družbeni in razvojni ravni.

Ko govorimo o človekovi kot zgodovinskem bitju (*homo historicus*), ali ga opredeljujemo kot misleče, delujoče in družbeno bitje (*ens rationale, homo faber, ens sociale*), ne mislimo le na potek njegovega življenja v časovnem zaporedju, marveč na celoto dejavnikov, ki so oblikovali njegovo sedanjo podobo, pa tudi njegovo bivanje, ki je oblikovalo svet in družbo.

Dinamičnost človeškega bivanja je razporejena od otroštva in mladosti do zrelih in poznih let življenja. Gre za pomembno sporočilo, ki ga

Poslanica namenja današnjemu človeku. Človeško in božansko, antropološke in teološke prvine, spoznanje in razodetje se tako popolnjujejo v harmonično enoto, ki jo človek pogosteje vidi kot nasprotje, ne pa kot enovitost našega bivanja, ki teži k večni enotnosti in harmoniji. Naj nam bo dovoljenja primerjava (si licet componere!): tako kot umetnik - arhitekt, graditelj, skladatelj, pisatelj - oblikuje posamezne dele v razmerju do celote, tako tudi celoto oblikuje glede na posamezne dele. Tako celota odseva posamezne dele, ti pa celoto. Mojster takega ustvarjanja je bil arhitekt Jože Plečnik.

2. Od razmišljanj k dejanjem

Naslovljenci ali deležniki Poslanice niso le stari starši in starejši, marveč smo vsi, ki smo poklicani ovrednotiti življenje in napore drug drugega. Ne življenje ne naporji še niso končani.

a) Življenje in dogajanja (covid, osamljenost, zapuščenost, bolezni, trpljenje, umiranje ..) so nas prisilila, da razmišljamo o doslej neznanih dejstvih in dogajanjih. Tako dozorevamo in se duhovno bogatimo. Najprej stari starši, dedki in babice, vsi starejši, ki štejemo leta. Zakaj ne bi šteli tudi priložnosti, ki smo jih imeli in jih še imamo, da življenju ne bi dali novih razsežnosti. Najprej seveda življenju, ki je dar in možnost, verujoči temu rečemo milost, da smo in postajamo ljudje. Nedoumljiva skrivnost je, da je Kristus, novi človek in novi Adam, zemljan, sprejel človeško naravo in razodel »človeka človeku«; pokazal nam je pot dopolnjevanja in počlovečenja (prim. CS 22). Identificiral se je z vsakim izmed nas, da bi se tudi mi lahko identificirali z njim. Z nami je

prehodil ne samo pot otroštva, mladosti, zrelih in delovnih let, marveč tudi pot in bogastvo odnosov, zapuščenosti, trpljenja in smrti, pa tudi pot upanja in novega življenja. Nič novega, kar ne bi tudi sami že izkusili v življenju.

b) Skozi življenje je treba potovati z odprtimi očmi. Vse ima svoj smisel, treba ga je le odkriti. Tudi najbolj skrito in človeškim očem nevidno življenje ima svoj smisel – za nas in za druge. To odkrivamo mi drugim in drugi nam. Ko sprejemamo, tudi dajemo in ko dajemo, tudi sprejemamo. Dedki in babice so v pripovedih prikazani kot prijatelji otrok in mladih, ki imajo ne samo bogate izkušnje, marveč tudi ljubezen in pripravljenost drugim to posredovati. Danes tudi zgodovinarji cenijo njihove zapise kot pomemben zgodovinski vir; imenujejo jih »zgodovina malih« (»l'histoire des petits«). Dedki in babice so kot korenine, ki segajo globoko v zemljo, da lahko drevo dobiva hrano in raste nad zemljo, v višino. Prav je, da se tega zavedajo tako stari starši kot tudi mladi. Svetopisemsko poročilo o Simonu in Ani odmeva, kot bi bilo napisano za današnji čas. Bila sta varuha izročila, posrednika bogastva, zagotovilo prihodnosti za novi rod, ki bo obogaten posređoval človeške in verske vrednote. Veriga se nadaljuje ne v zmanjševanju ampak v posređovanju sprejetega.

c) Papež Frančišek je (16. 9. 2021) duhovnikom iz Lombardije rekel, da je »starost privilegij«. Lahko temu ugovarjamo, kakor naslovu in vsebini knjige »Tudi starost je lahko lepa«. Vsako človekovo obdobje je »privilegij«. Tako je nam, bogoslovcem in študentom, v svojem času govoril kanonik dr. Janko Arnejc (1877-1967): »Mladost je milost«. Meje med letnimi časi so sicer znane in določene, vreme pa ima tudi druge muhe in

zakonitosti. Tako tudi življenje, ki se preliva, ne pozna skokov, razen v naši zavesti, ta pa se tako rekoč rodi v našem spoznanju, da je nekaj že za nami in drugo pred nami s sporočilom, da »življenje ni praznik«, marveč delovni dan, in zato praznik, da mu lahko damo novo vsebino.

č) Poslanica papeža Frančiške, ki bo, kakor upamo, našla odprta vrata do vseh rodov, ne samo dedkov in babic, bo nekak priročnik in svetovalec, ki jo bomo radi prebirali, tako kot Sveto pismo. Njena navdihnjena beseda naj najde prostor med starimi starši in starejšimi, med vernimi in drugače mislečimi, med duhovniki in vzgojitelji. Naj prehaja iz rok v roke: od otrok, duhovnikov in prijateljev v roke starim staršem – ob praznikih, godovih, srečanjih in obiskih, ob pogovorih, v veselih in manj veselih trenutkih življenja. Nekaj božjega je v tej Poslanici. S papežem Frančiškom lahko rečemo: »Molite tudi zame, ki sem že nekoliko star, pa še delam, sem bolan, pa ne tako hudo...« Nekaj papeževe sproščenosti, hudomušnosti in zaupanja tudi nam ne bi škodovalo. Tako se lahko pridružimo njemu in sebi podobnim, kakor se tudi oni pridružujemo nam: v molitvi, razmišljanju, istih mislih in dozorevanju.

Rafko Valenčič

KAZALO

Papež Frančišek

**POSLANICA za 1. svetovni dan starih
staršev in starejših**

JAZ SEM S TEBOJ VSE DNI..... 5

Pismo škofa Andreja Glavana 13

Rafko Valenčič

Priložnosti in spodbude17

Kazalo.....22

CERKVENI DOKUMENTI – NOVA SERIJA

1. Kongregacija za verski nauk
Doktrinalno navodilo (politika) (2003)
 2. Kongregacija za verski nauk
Premislek (o istospolnih zvezah) (2003)
 3. Janez Pavel II.
Poslanica za svetovni dan miru 2004, Vedno aktualna naloga: vzgajati za mir (2003)
 4. Janez Pavel II.
Pismu duhovnikom za veliki četrtek 2004 (2004)
 5. Janez Pavel II.
Apostolsko pismo Ostani z nami, Gospod (2004)
 6. Janez Pavel II.
Poslanica za svetovni dan miru 2005 (2004)
 7. Janez Pavel II.
Pismo duhovnikom za veliki četrtek 2005 (2005)
 8. Janez Pavel II.
Apostolsko pismo Hiter razvoj (2005)
 9. Benedikt XVI.
Poslanica za svetovni dan miru 2006 (2005)
 10. Kongregacija za katoliško vzgojo
Navodilo o merilih za presojanje duhovnega poklica (2006)
 11. Benedikt XVI.
Poslanica za svetovni dan miru 2007 (2006)
 12. Benedikt XVI.
Poslanica za svetovni dan miru 2008 (2007)
 13. Benedikt XVI.
Poslanica za svetovni dan miru 2009 (2008)
 14. Benedikt XVI.
Poslanica za svetovni dan miru 2010 (2009)
 15. Benedikt XVI.
Pastirsko pismo irskim katoličanom (2010)
 16. Benedikt XVI.
Ob sklepu duhovniškega leta (2010)
 17. Benedikt XVI.
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2011 (2010)
 18. Benedikt XVI.
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2012 (2011)
 19. 13. redno splošno zasedanje škofovske sinode –
Poslanica božjemu ljudstvu (2012)
 20. Benedikt XVI.
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2013 (2012)
-

-
21. Papež Frančišek
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2014 (2013)
 22. Papež Frančišek
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2015 (2014)
 23. Papež Frančišek
Bula o napovedi izrednega svetega leta *Obličje usmiljenja* (2015).
 24. Papež Frančišek
Poslanica za svetovni dan miru 2016 (2015)
 25. *Skupna izjava papeža Frančiška in Kirila, patriarha Moskve in vse Rusije* (2016)
 26. Papež Frančišek
Apostolsko pismo Usmiljenje in usmiljenja potrebna (2016)
 27. Papež Frančišek
Poslanica za svetovni dan miru 2017 (2016)
 28. Papež Frančišek
Migranti in begunci – Poslanica za svetovni dan miru 2018 (2017)
 29. Papež Frančišek
Poslanica za 52. svetovni dan miru 2019: Dobra politika je v službi miru (2018)
 30. Papež Frančišek
Sklepni govor na srečanju za zaščito mladoletnih v Cerkvi (2019)
 31. Papež Frančišek
Pismo bratom duhovnikom ob 160. obletnici smrti svetega arškega župnika (2019)
 32. Papež Frančišek
Apostolsko pismo Čudovito znamenje (2019)
 33. Papež Frančišek
Poslanica za 53. svetovni dan miru 1. januarja 2020 – Mir kot pot upanja (2019)
 34. Papež Frančišek in Veliki imam Al-Azharja Ahmad Al-Tayyeb, *Dokument o človeškem bratstvu* (2020)
 35. Papež Frančišek
Apostolsko pismo Odprl jim je um (2020)
 36. Papež Frančišek
Poslanica za 54. svetovni dan miru 2021: Kultura skrbi kot pot miru (2020)
 37. Papež Frančišek
Poslanica starim staršem in starejšim
JAZ SEM S TEBOJ VSE DNI (2021)
-

ZALOŽBA
DRUŽINA

9 789610 407911
